

Carstensen: Da Liden er saa fremrykket, og de Udtalelser, jeg kunde ønske at fremkomme med i Anledning af de Bemærkninger, der ere rettede til mig, kunne udsættes til 2den Behandling, frsælber jeg Ordet.

Formanden: Den 5te Landssthingsmand for 1ste Kreds har Ordet.

Jouquière: Jeg havde tænkt at gjøre nogle Bemærkninger til det Foredrag, vi hørte igaar af det 2det ærede kongevalgte Medlem (Andræ), men da det, jeg vilde have udtalt, allerede er blevet sagt af den høitærede Conseilspresident, skal jeg opgive det. — Jeg vender mig da til det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Hauerslev), som igaar fremsatte nogle Bemærkninger om de flydende Forters Betydning, saa vidt jeg forstod, med Hensyn til en Landgang. Jeg skal dog ikke opholde mig derved, da jeg tror, at det ikke har nogen videre Betydning. Det, som jeg imidlertid har begjæret Ordet for, er for en Udtalelse, der kom fra den samme ærede Landssthingsmand, og som, hvis jeg har opfattet ham rigtig, lød saaledes, at han beklagede at høre Militæret her udtale, at man vel skulde imødegaa en Landgang, men kun for at vende derfra. Jeg maa antage, at disse Ord nærmest ere fremkaldte ved en Udtalelse af mig, hvori jeg sagde, at vi skulde imødegaa en Landgang, men at vi ikke maatte være sikkre paa Seiren. Jeg holder mig forvisst om, at den ærede Landssthingsmand ikke har villet sige noget Fornærmeligt, men at det kun har været et mindre vel valgt Udtryk fra hans Side, men, da jeg har fremsat den Bemærkning, at man ikke maatte være sikkre paa at kunne aflsaa en Landgang og maatte være forberedt paa at være nødt til at gaa tilbage, ligger det nærmest for mig at tage Ordet i den Anledning. Jeg siger, at jeg ikke tror, at der laa noget Fornærmeligt i, hvad den ærede Landssthingsmand sagde, og jeg beder ham tro, at det, jeg nu vil sige, er ikke rettet mod ham, men er en Udtalelse i Almindelighed. Jeg har ikke nogen stor Krigserfaring, men jeg har dog, nogen, og ved den, jeg har, har jeg lært at vurdere den danske Soldat og faaet ham kjær. Jeg har fundet hos ham Pligtsfølelse, Udholdenhed og Selvopoffrelse, og det vilde glæde mig, hvis det altid vilde veeblive at være saaledes; det kan vel gøres behov, naar vore Soldater skulde føres mod en Fjende, om hvilken vi vide, hvem det saa end er, der angriber os, at han har udmærket dygtige Soldater. Men jeg frygter for, at, hvis det Alt Rivellerende, der gaar igjennem saa mange Kredse, ogsaa skal naae Hæren, hvis vi skulle faae saa og daarligt uddannede Befalingsmænd, hvis de godt uddannede Befalingsmænd skulde erstattes med en Mængde varnepligtige Befalingsmænd, der ere lidet stikfede til at føre Soldaterne, saa vil den gode Mand gaa tilbage i Hæren. Det er ikke velklingende Talemaader om Mennekerrettigheder og Kjærlighed til Frihed og Righed eller hule Tale-

maader om, hvad Fædrelandskjærlighed kan gjøre, der skulle styrke i Farens Stund; der fordres andre Ting, Pligtsfølelse, Dydighed, Tillid til og Hengivenhed for Fjærene, Fjælsken af, at man skal lade sin Fane og sit Flag være uplettet, det er det, der forlanges, for at skulle kunne værne om sit Fædreland, og det, der forlanges dertil, maa ogsaa blive givet. Jeg udtalte i mit Foredrag forleden Dag, at det Sted, hvor vi bedst kunne møde Fjenden, var Sjælland. Der ere vi i den bedste Stilling, thi der kunne vi haabe at møde ham med en Styrke, der nogenlunde var hans lig i Mængde, og jeg frygter for ikke i Kvalitet. Men der er ogsaa andre Momenter, der komme os til gode i dette Tilfælde, idet Fjenden saaledes ikke vil kunne skaffe sit Rykkeri med over, og idet han maatte ogsaa komme til at indskrænke sit Artilleri. Vi have altsaa Haab om at kunne møde ham nogenlunde paa lige Fod, men vi maa dog i saa Henseende ikke gjøre os for store Forestillinger. Vi skulle jo nemlig i ganske kort Tid trække vor Hær sammen, og der kommer altsaa Folk sammen, som i Mæringer ikke have været sammen, som ikke hende Fjærene, og som Fjærene ikke hende. En Biting skal jeg ogsaa nævne, nemlig Artilleriets Remontering. Artilleriet vil jo nemlig faae Heste, som ikke før have været for en Kanon eller i det Selekti, der hører dertil; men det er nu en mindre Ting, som man nok kommer ud over ved Hjælp af en god Vidst og en god Villie. Men her er Intet, der er sammenarbejdet; Tropperne skulle samles paa Koncentrationspunktet og derfra strax føres til Landgangspunktet. Men hvorledes er nu Fjenden situeret? Under Beskyttelse af en mægtig Flaade iværksætter han sin Landgang, og vi kunne være visse paa, at han har Alt forberedt saaledes, at han kan gjøre det i kort Tid. Lad os forudsætte, at han bruger en halv Dag til at sætte sin Styrke i Land et eller andet Sted, saa forskanset han sig der og staar saa temmeligt sikkert. Lad os tænke os, at vi have hele Styrken koncentreret i Roskilde og gaa ham imøde, saa er den meget lidet sikker paa at kunne slaa ham; og dersom vi ikke slaa ham — jeg haaber, at vi kunne gjøre det, og saa er Alt vundet, men det er ikke sikkert —, saa vil Fjenden sætte sig fast, og dersom han ikke tror sig stærk nok til at forfølge os, saa bliver han rolig der og søger at trække flere Tropper til sig. Hvis altsaa nu vor Hær nødsages til at gaa tilbage og følges af en overlegen Fjende, saa spørger jeg, hvorledes vil Stillingen være, dersom Hæren ikke har et besættet Punkt, hvortil den kan trække sig tilbage; skal Alt være opgivet i det Dieblit? Er Kjøbenhavn en aldeles aaben By, saa spadserer Fjenden lige ind i den, og Sagen er forbi, hvor meget vi end have tilbage af Hæren. Vi maa heller ikke gjøre Regning paa, at Fjenden ikke vil kunne gjøre Landgang paa andre Steder end paa det, hvor han har kastet sit Hovedkorps i Land. Man maa ikke gjøre sig altsor